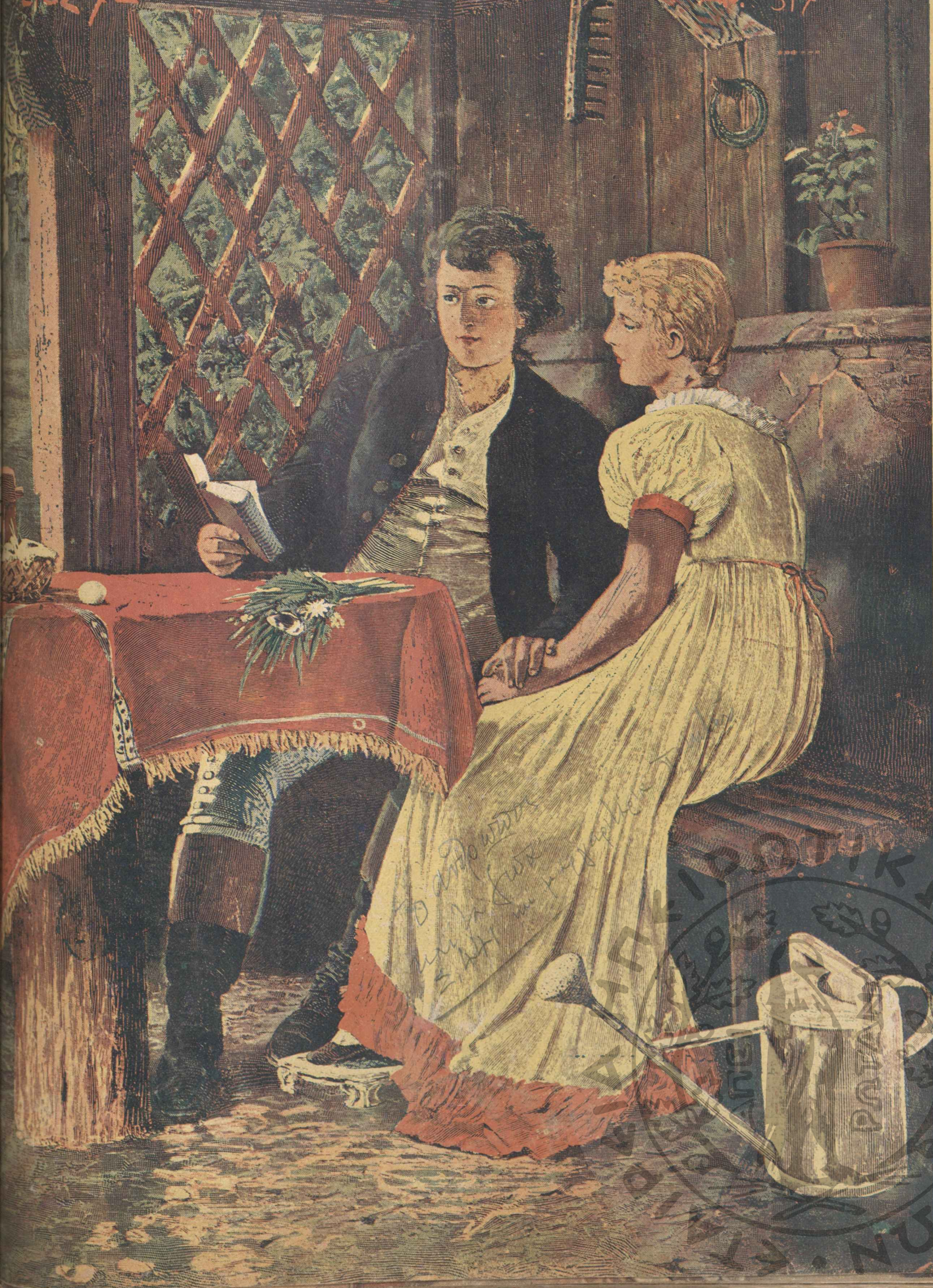

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ετος 7^{ον}

Αρ. 317

BROMURAL

Ο ΜΕΣΙΚΑΝΟΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Πάντοτε βέβαιος διά την επιτυχίαν χάριν
της αυτοκυριαρχίας μου την όποιαν όφειλα
είς τό Bromural. Έν τούτοις δέν φι-
δομαι τών νεύρων μου αλλά τό φάρμακον
τούτο, έντελώς άβλαβές, τό διατηρεί ήσυχον,
γαλήνιον και ήσυχόν, και τόν τόν μου σαφή.

Τό Bromural της Έταιρίας Knoll A.-G.
του Ludwigshafen επί του Ρήνου (Γερ-
μανία) είναι φάρμακον λαϊκόν γνω-
στόν πρός ένός τετάρτου του αιώνος
και παντού άπαραίτητον. Υπάρχει
εις σωληνάριον τών 10 και 20 δισκίων.
Πωλείται εις όλα τά Φαρμακεία.

Ζ. ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ και ΖΑΧ.
Ν. ΣΥΜΕΩΝ. Βιβλιοδετικά και
τυπογραφικά έργασια. Όδός Λε-
κα 20. Αθήναι.

ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Κ. ΒΛΑΣΙΔΗΣ — Πεσματζόγλου 9

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Τ. ΓΙΟΚΑΡΗΣ
ΧΑΛΚΟΝΔΡΑ 60 ΑΘΗΝΑΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΤΗΝΑΥΤΕΙΝ — ΒΕΛ-
ΛΟΓΩ άναχωρήσεως εις τη-
ρικόν άντι δραχμών μισόν
Πληροφορία εις τά Ιατρεία

ΤΗ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΑΝΤΟΧΗ
ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΕΧΟΥΝ
ΤΑ ΕΛΑΣΤΙΚΑ

KELLY

Γενικός Αντιπρόσωπος διά την
Έλλάδα
ΧΑΡ. ΜΑΡΕΝΤΙ
Μητροπόλεως 11α. Αθήναι
Τηλ)κή Δ)σις «ITNERAM»
Τηλέφωνον 9—62

Αντιπρόσωπος Αθηνών-Πειραιώς
ΒΙΚΤΩΡ ΑΡΤΕΜΙΑΔΗΣ
Πεσματζόγλου 86', Αθήναι
Τηλ)κή Δ)σις «ΒΙΚΑΡΤ»
Τηλέφωνον 61—07.

Ζητήσατέ τα από τὰ κάτωθι καταστήματα :

Αθήναι : Χρ. Στασινόπουλος, Δωρών και Βερανζέρου—Δημόπουλος
και Νικολετόπουλος, Αχαρνών 29—Σταύρος Κάρολος, Αχαρνών 134
Αναγνώστου Θεοδώρου, Θησείων—Ελευθερίου Λαμπρόπουλος, Κηφισ-
σίας 22—Λεων. Κανδίδας, Τέρμα Αμπελοκήπων—Ελευθερίου, Κα-
σιμάτης, Δρακούλης και Σία, Λεωφόρος Συγγρού 8—Ιωα. Πέρεζ, Λε-
ωφόρος Συγγρού.

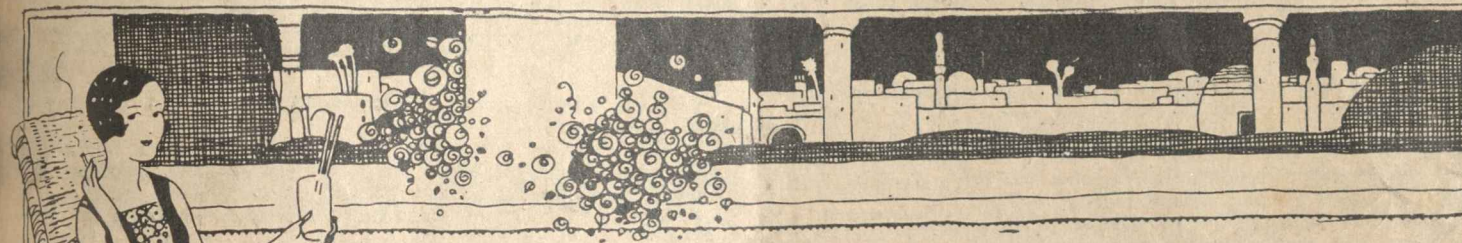
ΧΑΛΑΝΔΡΙ : Π. Μποδιάσης.

ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΝ : Σταύρος Σταύρου.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ : Χρ. Στασινόπουλος, Μιαούλη 37.
Ν. Θεοχάρης, Ρετινά 50.

ΑΡΚΑΝΟΛΗ
Schering

ΣΕΡΒΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΒΕΛΚΟ-ΠΕΤΡΟΒΙΤΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΓΚΑΒΡΟ

Ήταν καμιά είκο-
σαριά οι κυνηγοί, που
μαζεύτηκαν εκείνη τη
μέρα στο μοναστήρι
του Βλάντι-Χίρ. Από
τό πρωί άκόμη, ό ή-
γούμενος είχε δάλη
τούς μαθητευόμενους.

Τους δούλους και τους κηπουρούς να στρώσουν κάτω από την κλη-
ματριά ένα μεγάλο τραπέζι. Έτσι, μόλις οι κυνηγοί έφτασαν στο
μοναστήρι, πήραν άμέσως θέσι γύρω στο τραπέζι κι άρχισαν να
τρώγαν.

Σε λίγο όλοι ήσαν στο κέφι. Τό κρασί χινότανε άφθονον μέσα
στα ποτήρια, οι διάκοι τραγουδοῦσαν τά πιό εύθημα και τά πιό κο-
σμικά τραγούδια, και ό ήγούμενος περίμενε να γυρίσει πίσω ό θα-
σοφύλακας, τόν όποιο είχε στείλει να φέρη μία «έκπληξι» για τούς
προσκαλεσμένους του.

Πράγματι, σε λίγο, ένας γερασμένος άνθρωπος φάνηκε από
μακριά, μαζί με τη γριά γυναίκα του. Ή εμφάνισή τους έπροκά-
λεσε θαύματα. Άρχισαν από την παρέα τόν ήξεραν κι από άλλους
τό γέρο. Ό ήγούμενος τόν πήρε κοντά του και τού έδωσε να πιή
δύο-τρία ποτήρια έλαινοτά. Ή γριά κάθισε παράμερα.

—Έλα, πές το κι αυτό, γέρο-Γκάβρο, τού έλεγε στο κάθε
ποτήρι πού τού έδινε ό ήγούμενος.

Τό όνομα του γέρο-Γκάβρο ηγανιστοχότανε σ' αυτό τό μεταξύ
σε όλα τά στόματα. Καθένας τού πετούσε κι άπάντα άστεία, κι όλοι
γελούσαν μαζί του, με την καρδιά τους. Ένας νεαρός Κροάτης
μονάχη δέν φανότανε να καταλαβαίνει τίποτε απ' όλα αυτά τά πε-
ράσματα.

—Έλεν ένας τύπος ό γέρο-Γκάβρο, τού έξήγησε ό ήγούμενος,
Περιμένετε λίγο, θα μάς διηγήσθι την
ιστορία του και θα σκάσουμε όλοι στα
γέλια. Έμεις οι άλλοι, θα την έχουμε
άκουση, ούτ' εγώ έξωρ πόσες φορές ως
τόρα, μά τί τά θέλετε, πρέπει να γελά-
σουμε όστούσο...

—Έλα, γύρσε προς τό γέρο και τού
έλε:

—Έμπρός, γέρο-Γκάβρο, διηγήσου
μας τώρα πώς έχεις παντρευτεί!

Ό χωριάτης δέν περίμενε δεύτερη
πρόσκληση. Κατέβασε ένα-δυό γεμάτα
ποτήρια άκόμια, ανατρίχισε έλαφρά, χα-
μήλωσε τά μάτια και άρχισε:

—Νάχετε την υγεία σας, άφεντάδες
μου! Εγώ είμαι ό γέρο-Γκάβρο με τ'
όνομα... Έδώ γεννήθηκα, έδώ βοσκον-
ται θυμμένοι κι οι πατεράδες μου, έδώ
μεγάλωσα, έδώ έζησα και γήρασα, κι
έδώ θα πεθάνω όταν θέλῃσι ό Θεός, και
ό άγιος αυτός τόπος δέν θ' άρνηθῃ μία
γυναίκα ούτε σε μένα ούτε στη γριά μου.
Ήσονται μικρός, όταν με άφησε ή μάνα
μου κι ό μπαμπάς μου, και τότε ό ή-
γούμενος, Σάββας λεγότανε, ό Θεός άς
αναπάψῃ την ψυχή του, μου έλε:

—Απ' έδώ και πέρα, τέκνο μου, ό
άγιος Στέφανος θάνα κι ό πατέρας
σου κι ή μητέρα σου, θέλεις να σε βά-
λουμε στο σταυρό, να σε κάνουμε κηπου-
ρό, ή προτιμάς να βόσκεις τά γουρούν-
ια; Διάλεξε μονάχος σου...

Προτίμησα τά γουρούνια, γιατί μου
άρεσι, βλέπετε, να βγαίνω στη βοσχή,
κι έπειτα από τότε άκόμια είχα οίσει
τά μάτια μου στη Σόικα, τη γριά πού
έχω σήμερα. Έβρασε κι αυτή τότε τις
ζίνες της στο ίδιο λειβάδι... Ήταν ό-
μορφη, κι είχε την ηλικία μου. Ήταν
δέκα τεσσάρων χρονών. Παιδί τού μο-

ναστηριού κι' αυτή. Μά δούλετάρια και πολύ σοβαρά.
Όπως σ'ας είπα, ήμωνα νέος τότε. Άχ! Τί θαύματα κάνει ή
νεότη! Της πήγαίνα καθημερινώς φράουλες και μήλα, γιατί την
συναποδούσα πολύ. Αυτή μουκανε τό σκληρό. Μ' έβαζε μπροστά κάθε
τόσο, κι έπειτα γύριζε τις πλάτες και σήκωνε τούς ώμους της κι ά-
διαφορία. Δέν πέρασε όμως ένας χρόνος και την πήραν στο μαγει-
ρείο τού τού μοναστηριού, για να βοηθή...

Εγώ ό φουκαράς, έμεινα κοντά στα γουρούνια. Μόλις εύρισκα
καρό, έτρεχα να τη βρω. Τώρα πιά έχει γίνει κι' αυτή πιό τρα-
φερή απέναντί μου... «Τι θα πῇ, μωλόγε, πώς φυλάς τά γουρούνια;
Σάμπως, κι' εγώ είμαι καμιά άρχοντοπούλα, ή σάμπως είμαι τόσο
ώμορφη;» Τά λόγια της με σιγαλοῦσαν και της κοιταλόσσα ό,τι
εύρισκα κι' ό,τι μουπεφτε στο χέρι, από φρούτα, από κυνήγι...ός την
ημέρα πού ό πάτερ Κυριάκ με τσάκωσε να μιλώ μαζί της και μου
χαίδεψε τά πλευρά με τό ραβδί του...

Από την ημέρα αυτή δέν μπορούσα πιά να την ιδώ, την Σόικα
μου. Κι' έπειδή δέν χραισάμωνα πιά, να με μία μέρα τόν ήγού-
μενο. Αὐτό κι' αυτό, τού λέω όρθά-κατά. Εύχαριστώ για τό ψωμί
πού μου δίνει τό άγιο κτήμα τού μοναστηριού, μά δέν μπορώ πιά
να ήσυχ χωρίς τη Σόικα. Αφήστε με να φύγω, να πάω στη στα-
τόνα ή στην πολιτεία πού έχει μαγαζιά και μαγαζιά, για να δουλέψῃ
κανείς... Έκείνος μ' άποπήρε στην άσχη, μά έπειτα άρχισε να μ'
ερωτά τρωφερά, σαν πατέρας. Γελούσε, ήταν καλός, γελούσε ός πού
τού έρχότανε δάχρυνα στα μάτια. Ύστερα φώναζε τόν πάτερ-Κυ-
ριάκ. Κοιθέντιασαν λίγη ώρα μεταξύ τους με χαμηλή φωνή, κι' έ-
πειτα φώναξαν και τη Σόικα. Μας πήρε τότε και τούς δυό μπροστά
του ό άγιος ήγούμενος και μάς κάτταξε χωρίς να βγάλη μιλιά. Ύ-
στερα έγεννε στον πάτερ Κυριάκ. Έκείνος γύρισε προς τη Σόικα
και της έλε:

—Νά, Σόικα, αυτός έδώ θέλει να σε παντρευτεί. Λέει πώς σ'
αγαπάει. Ό ήγούμενος σ'ας δίνει την ά-
δειά του, κι' έφῃ τό ίδιο, Τι λές εσύ;
Έγώ κόντενα πιά να λιγοθυμήσω.
Έκείνη κοκκίνισε, κούτρινσε, κοκκί-
σε κι' άξαφνα φώναξε:

Δέν θέλω...

Εγώ πετάχτηκα έπάνω σώτως να
με είχε δαγκώσει φειδί. Της έδωσα μία
σπορτζιά.

Είσα τοσάλη της φωνάσα. Και
ποιά γυναίκα κάνει τότε για έναν πού
βόσκει γουρούνια, αν δέν κάνει εσύ;
Ό πάτερ Κυριάκ άρχισε να βημα-
τίσῃ σκεπτικός. Έπειτα αγαπήθηκε
μπροστά στη Σόικα και της έλε θυπο-
μένα:

Δέν σε ρώτησε κανένας εμένα.
Ό ήγούμενος σ'ας έδωσε την άδεια
και την εχή του. Σε τρεις βδομάδες
θα παντρευτείτε.

Κανείς άλλος δέν ήταν τόσο ευτυ-
χιμένος όσο ήμουν εγώ τη στιγμή
αυτή. Μά ή Σόικα δέν ήθελε να ση-
κώσει τά μάτια της πάνω μου. Όταν
την κοιτούσα γιατί σόφαινε έτσι, άρ-
χιζε να τρέμῃ, μου έβγαζε πώς ή ά-
μαρτία, μου έβριχνε μία ατμιά, άρχιζε
να κλαίῃ, και στο τέλος έφαιγε. Εγώ
όστούσο ήμωνα εύχαριστήμενος, και
όμως μου έρχότανε και να χλάρω...

Στό γάμο μας είχε έρθῃ και ό μα-
καρίτης ό ήγούμενος. Ό πάτερ Κυ-
ριάκ μάς άλλάξε τά στέφανα. Μας
έδωσαν δώρα πολλά... Έπειτα έστρω-
σαν τό τραπέζι...

Μά δέν θυμάμαι πιά
κατά-κατά τί έκανε, γιατί ήμωνα σάν
μεθυσμένος, μ' έδω πού δέν είχα φάει
και δέν είχα πιή τίποτε. Ή Σόικα ή-
ταν τόσο όμορφη, τόσο ήρεμη, τόσο
μυροῦσα...

Ένας γερασμένος άνθρωπος φάνηκε από μακριά, μαζί τανε διαλα μου, σάπαινε και κούταξε
με τη γριά γυναίκα του.

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Λαμπίρα ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, μ' έντελως μηχανικά, μ' ξέροντας πού βρίσκεται, νοιώθοντας ζαλάδες, έτοιμη νά σωριασθή κάτω.

Θαύμαζε κ' η ίδια την άντοχή της.

Πώς μπορούσε νά στέχη όρθη έπειτα από τόσα χτυποκάρδια, έπειτα από τόσες συμφορές;

Και τώρα, τώρα πού ντυνότανε νά πάη;

Πού άλλου, παρά στην κηδεία της κόρης της.

Γιατί σίγουρα θάνατος θάτανε για τή Ρόζα αυτό τό ταξίδι.

Ήταν έτοιμη πιά, είχε φορέσει τό καπέλλο της, είχε δώσει διάφορες οδηγίες στη μαγειρίσσα και στις υπηρέτριες, όταν μπήκε στην κάμαρά της ό άντρας της.

— Είν' ώρα νά κατεβαίνουμε, της είπε.

Τόν κατάρξε βοήθ και σαστισμένη, σαν νά μη τόν γνώριζε. Έπειτα θυμήθηκε τά παιδιά της και θέλησε νά πάη νά τά ξυπνήση και νά τούς πη πώς θά λείτανε απ' τό σπίτι. Μά ό Λαμπίρης τήν εμπόδιζε.

— Τά έχω ειδοποιήσει τά παιδιά, της είπε. Πάμε τώρα νά φύγουμε.

Τόν ακολουθούσε σαν ύπνωτισμένη, σαν όνειροπαρμένη.

Ό άντρας της κάθισε μπρός στό φορείο, μαζί με τόν οδηγό. Η Λαμπίρανα μπήκε μέσα και κάθισε πλάι στην κόρη της.

Η Ρόζα ήταν ξύπνια. Μά δέν καταλάβαινε καθόλου τί γίνεται γύρω της.

Κάπου-κάπου παραμιλούσε. Ψιθύριζε λόγια άσυνάρτητα. Φώναζε άλλοτε τή μητέρα της κ' άλλοτε τόν άγαπημένο της.

Σέ μιιά στιγμή κατάλαβε απ' τό τράνταγμα τού φορείου, πώς δέν βρίσκεται πια στό κρεβάτι της κ' άρχισε νά παραμιλά:

— Πόσο είμ' εύτυχημένη, άγαπημένε μου!... Πόσο είμ' εύτυχημένη!... Τώρα πιά δέν θά μπορούσαν νά μάς βρουνε όσο κ' άν ψάξουν... Είσαι δικός μου... Είμαι δική σου... Τί καλά πού κάναμε νά φύγουμε, Άντρέα!... Πάντα τήν νεινέμον τή στιγμή αυτή... Άγαπημένε μου Άντρέα!

Η μητέρα της έσκυψε δακρυσιμένη και τή χάλεινε.

Η Ρόζα της άρπαξε τό χέρι και τό κράτησε άνάμεσα στά δικά της.

— Άντρέα μου!... Χρονιάρι μου!... Δέν θά χωρίσουμε πιά ποτέ, ποτέ... Θάμιαστε πάντα μαζί... Πάντα μαζί, άγαπημένε μου!... Τί γλυκά πού θά περνάη η ζωή μας, χρονιά μου!... Άντρούλη μου!... Άντρούλη μου!...

Η Λαμπίρανα έκλαιγε.

Είχε ζήσει ήσυχη τόσα χρόνια τώρα. Είχε μεγαλώσει τά παιδιά της, όνειρεύονταν εύτυχισμένα και γαλήνια γηραιά, και νά πού η σκληρή μοίρα τή χτυπούσε άλυστα τώρα, νά πού η τύχη τήν κατάτρεχε, νά πού ό Θεός τήν πότιζε φαρμάκια...

Μά γιατί, γιατί νά τά υποφέρει όλα αυτά; Τί κακό είχε κάνει νά βασανίζεται έτσι;

Όταν έφτασαν στον Πειραιά, ελαβιάστηκαν άμέσως στό βατόρι. Μετέφεραν τή Ρόζα στην κάμπίνα της, χωρίς νά καταλάβη τίποτα, γιατί είχε βυθιστεί πάλι στον ύπνο εκείνο πού ποιάζει με λήθαργο.

Ό Λαμπίρης έμεινε λίγα λεπτά στην κάμπίνα κ' ύστερα ανέβηκε στό κατάστρωμα, όπου ζήτησε νά τού πәне έναν καφέ.

Η Λαμπίρανα κάθισε κοντά στην κόρη της, λυπημένη, άηποδομένη. Όλα αυτά πού γίνονταν γύρω της, τής φαινόταν σαν ένα κακό όνειρο, ένας έφιάλης, χωρίς άρχή και χωρίς τέλος.

Σκεφτόταν τώρα τί θ' απογινότανε με τή Ρόζα, όταν θά συνερχότανε και θάβλεπε πώς βρίσκεται μακριά από τό

σπίτι της, σ' ένα νησί, κλεισμένη, φυλακισμένη σχεδόν, άνάμεσα σ' ένα πρόσωπα, σέ ξένους ανθρώπους.

Έτσι από σκέψη σέ σκέψη τήν πήρε ό ύπνος, άπληρη και ταπεινή καθώς ήτανε. Κοιμήθηκε βαθεία.

Θά κοιμότανε φαινόταν άρεστές ώρες. Και δέν ξύπνησε παρά όταν κατέβηκε στην κάμπίνα και τής μίλησε ό άντρας της. Ήταν πια μεσημέρι πιά!

— Θάρθης επάνω νά φάς; τή ρώτησε.

— Όχι, δέν έχω όρεξη.

— Θέλεις νά σου στείλω εδώ τίποτα;

— Όχι, Νότη, δέν πεινά, δέν μπορώ νά φά τίποτε μέσα μου.

Έκείνος σήκωσε τίς πλάτες τόν κ' έβγαλε πιά. Μά σέ λίγο της έστειλε μ' ένα ναυτόπουλο καί λικέρ. Η Λαμπίρανα ούτε τ' άγγιξε πιά.

Η Ρόζα κοιμότανε ακόμα.

Εύτυχως η θάλασσα ήταν ήσυχη και δέν άρταχναί.

Η Λαμπίρανα άνησυχούσε για τό λήθαργο αυτό τού παιδιού της. Τό είχε στον άντρα της και αυτός δέν έδειξε καμιά άνησυχία.

— Θα τήν διή ό γιατρός όταν φτάσουμε σ' ένα νησί, της είπε.

Όταν φτάσανε στην Νάξο, ένας άνδρας σ' ένα άμάξι τούς περίμενε στό λιμάνι. Ήταν ό φίλος τού Λαμπίρη. Τούς δέχτηκε μ' έγκαρδιότητα και χωρίς νά ρωτήσει πολλά πράγματα, τούς τήν άφηνει νά πάνε σ' ένα καφέ και τούς τήν άφηνει νά πάνε σ' ένα καφέ και τούς τήν άφηνει νά πάνε σ' ένα καφέ.

Στη Σχολή, πού βρίσκονταν σ' ένα μέρος τού χωριού, τούς περίμενε η ίδια η δασκάλα. Μετέφεραν τή Ρόζα σ' ένα δωμάτιο πού έτοιμάσει γι' αυτή, με δύο κρεβάτια για νά μείνι μαζί της κ' η μητέρα της.

Βρίσκονταν εκεί κ' ό γιατρός της Σχολής. Έξαισε άμέσως τή Ρόζα και τούς σύστησε έκαστον ήσυχία.

— Η παραμικρή συγκίνηση, μπορεί νά σπασί τή νέα, τούς είπε.

Τούς έγραψε κατόπιν δύο-τρεις συνταγές κ' έφυγε μαζί με τόν Λαμπίρη, ό οποίος θύνησε σ' αυτό τού φίλου τού και άφαινε τό μεσημέρι τή έπομένη για τήν Άθήνα. Θά φρόντιζε για τή δουλειά τού και θά ξαναγύριζε. Κοντά στη Ρόζα στό διάστημα αυτό, θάμεινε η Λαμπίρανα.

ΟΤΑΝ Η ΑΡΡΩΣΤΗ ΣΥΝΗΡΘΕΙ...

Τρεις μέρες πέρασαν.

Η Ρόζα είνε καλύτερα.

Ό καθαρός θαλασσινός αέρας τού νησιού έκαμε τό θαύμα τού ριστεύ τού Θεού γιατί τούς λυπήθηκε.

Στη Σχολή η νεαρή μαθήτριάς κατόρθωσαν νά μάθουν μέρες κ' άφ' τήν τραγική αισθηματική περιπέτεια της Ρόζας και μ' ατμήν άσθηρότητα της διεισδυτικιάς, τραυώνουν κάθε τόσο στό άσθημα τής άρρωστης και ρωτούν για τήν υγεία της.

Στά μάτια τούς η Ρόζα είνε μιιά ήρωϊς μυθιστορηματική, μιιά λιλίττα τού Σαίξπηρ. Τήν θαυμάζουν, τήν λατρεύουν, τήν ζήλουν.

Τί όραίο πούνα νά υποφέρει κανένας για τήν έρωτα, για τήν άγάπη!...

Ό Λαμπίρης λείπει στην Άθήνα.

Μά τόσο τό καλύτερο.

Η Λαμπίρανα έχει έτσι ήσυχό τό κεφάλι της, δέν τήν άφηνει νά κλείση μάτι τή νύχτα.

Τί θά πη στη Ρόζα όταν θά τή ρωτήσει πού βρίσκεται; Δέν μπορεί βέβαια νά της κρύψει τήν αλήθεια... Η άσθημα τής άρρωστης ξερή ένα τέτοιο ξάφνιασμα.

Της έστειλε μ' ένα ναυτόπουλο φρούτα και λικέρ...

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η φτωχή όρφανή άγαπούσε τόν Κερβάλ και έτρεμε στη σκέψη, ότι έπρόκειτο νά τή ζητήσει για γυναίκα τόν ό Περίο.

Μιά από τίς ήμέρες αυτές η Ζερμαίν ένοιωσε έξαιρετική έξάντληση. Η Σιώνη, η όποια άπεναντίας άισθανόταν τόν έαυτό της περίο, τής έδήλωσε ότι δέν θά τήν άφηνε καθόλου και ότι θά έμεινε κοντά της, στό δωμάτιό της.

Γιά νά τή διασκεδάσει μάλιστα, προσπαθούσε νά βρή παιά κόμωσας θά ταιριάζε καλύτερα στην άγαπημένη της φίλη.

Μά όταν τής έβγαλε τό σκουφάκι, πού σκέπαζε τό κεφάλι της, η Σιώνη έβγαλε μιιά κρανή έκπλήξεως και θαυμασμού.

Τά μαλλιά της Ζερμαίν είχαν μεγαλώσει τρία δάχτυλα! Έτσι δέ μικρά καθώς ήσαν, έπλάσσονταν ύπεροχα τό λεπτό πρόσωπό της.

— Ό! φώναζε η Σιώνη. Πόσο όμορφη είσαι!... Πόσο όμορφη!... Είσαι τόσο όμορφη έτσι, ώστε μού ήρθε η ιδέα νά σου κόβω κάθε δεκαπέντε μέρες τά μαλλιά σου, για νά είνε, όπως τώρα, σγουρο-σγουρά.

Η Ζερμαίν τήν έφίλησε τότε και τής είπε:

— Έλα, Σιώνη!... Μη με κοροϊδεύεις έτσι... Θα θυμώσω μαζί σου και θά πάω νά σ' άγατώ!...

— Και όμως δέν μπορείς νά μ' έμποδίσης νά σέ βρίσκω ώραία και νά σου τό λέω.

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, τής δοκίμαζε στό κεφάλι διάφορα καπέλλα, σκουφούς και μαντήλια.

Έξαφνα, βλέποντας σέ μιιά γωνιά ένα μεγάλο πέπλο από μουσελίνα, πού άντρε στην Παρθία, τόν άρπαξε και, παρά τήν αντίστασή της Ζερμαίν, τής τόν έπέσσε από τό μέτωπό της.

— Ό πέπλος τού γάμου σου!... της είπε. Σου τόν φορώω εγώ... Καλημέρα σας, κυρία Περίο!...

Μέ μιιά νευρική χειρονομία η Ζερμαίν άρπαξε τόν πέπλο και τόν πέταξε καταγής. Έπειτα, ενώ τό πρόσωπό της είχε γίνει κατάχλωμο, σηκώθηκε όρθια.

— Τί έχεις, άγαπημένη μου; τήν ρώτησε τρομαγμένη η Σιώνη.

— Σιώνη, τής άπάντησε τότε η Ζερμαίν με φωνή βαθεία και λυπημένη, δέν θέλω νά μού ξαναμιλήσης ποτέ πιά γι' αυτό τό πράγμα!... Μην προσφέρεις πιά αυτό τό όνομα... Με πειράζει... Δέν θά παντρευτώ ποτέ!... Άκούς; Ποτέ!

Και έπειδή η εξαδελφή της εξακολουθούσε νά τήν κατάρξε με όλην τήν καταιγίδα, άρπαξε ένα κομμάτι μαύρο πανί πού βρίσκονταν κάτω στον τάπητα και δινοντάς τής τό, είπε θλιβερά:

— Πάω!... Άφού έδω μού έκοψες τά μαλλιά, άποτελείστω τό έργον σου και κατασκευάσε μου μ' αυτό ένα κάλυμμα μοναχής!...

ΣΤΑ ΧΙΟΝΙΑ

Ό Νοέμβριος, ό άπαίσιος αυτός μήνας τού βορρά, είχε άπλώσει σέ όλόκληρη τή Γαλλία τούς πάγους τού και τίς καταχνιές του. Μόναχα τά παράλια της Μεσογείου διέφευγαν άκόμη από τή θανατηφόρο πνοή του. Μά κ' εκεί τό κρύο άρχιζε αργά-αργά.

Ένα πρωί, ενώ η Σιώνη, άνατριχιάζοντας από τό κρύο, είχε κατέβει στον κήπο, τυλιγμένη σ' ένα μάλλινο σάλι, έξαφνα τά βλέμματά της έπεσαν σ' ένα γειτονικό βουνό.

Κάτι σπινθηροβόλοιο σ' αυτές, καθώς η άχτινες τού ήλιου έκεφταν επάνω τους.

Φώναζε άμέσως τή Ζερμαίν και τής είπε, δείχνοντάς της με τό χέρι της τό βουνά:

— Κόττα, άγαπημένη μου, τί όρασα πού είν' εκεί. Μά αλήθεια, αυτό είνε τό χιόνι; Ποτέ μου δέν τό έχω ξαναείδω. Στίς

Τινδίες δέν χιονίζει ποτέ...

— Ναί, αυτό είνε τό χιόνι, τής άπάντησε η Ζερμαίν.

— Θα ήθελα νά τό έβλεπα από πού κοντά, είπε με λαχτάρα η νέα.

— Είνε πολύ ψηλά, Σιώνη μου, και για νά πείσω χιόνι εκεί, θά πη ότι κάνει πολύ κρύο. Θα ήταν άφροσύνη εκ μέρους μου νά πάμε εκεί πάνω.

— Μπ! ψιθύρισε η Σιώνη. Και γιατί!... Τό κρύο δέν σιωτώνει... Έπειτα, σου επαναλαμβάνω ότι δέν έχω δη χιόνι ποτέ μου και θά ήμουν πολύ εύτυχισμένη άν τό έβλεπα... Άν ήσουν καλά, Ζερμαίν μου, θά με πήγαινες ως εκεί πάνω...

Η Σιώνη έλεγε τά λόγια αυτά μ' ένα τόσο γλυκό και λικνευτικό τόνο, ώστε η Ζερμαίν δέν μπόρεσε ν' άντισταθί. Όσοσο υπενθύμιζε στη Σιώνη τήν απαγόρευση τού γιατρού νά έκτίθεται σ' ά κρύα.

— Άς συμβουλευθούμε σήμερα τό γιατρό, τής είπε τέλος, και άν αυτός τό επατρέψη, θ' άνέβουμε αύριο στό βουνό μαζί.

— Άφού! είπε η Σιώνη, μορφάζοντας χαριτωμένα. Και γιατί νά αναβάλουμε για αύριο ό τι μπορούμε νά κάνουμε σήμερα. Είμαι βεβαία πως ως αύριο τά χιόνια θά έχουν λιώσει...

Τού κάκου η Ζερμαίν προσάθησε νά τήν μεταπειλή. Στό τέλος μάλιστα η Σιώνη τής είπε:

— Γόττε καλά!... Άν δέν δελήσης νά με συνοδεύσης εσύ, θά πάω μόνη!...

Έτσι η Ζερμαίν άναγκάστηκε νά υποχωρήσει στην έπιθυμία της φίλης της.

Έπειτα από μιιά ώρα τό άμάξι της επάλωσε ξεκίνησε προς τή διεύθυνση τού βουνού, φέροντας τίς δύο νέες, τίς όποιες συνοδεύει ο παλιός Λαυδαρί. Για κάθε ένδεχόμενο, ό τελευταίος είχε έφοδιασθεί με επανωφόρια και γούνες.

Τό άμάξι έφτασε στό Κορνίς από τό συντομότερο δρόμο. Μά όσο άνέβαιναν, τόσο τό κρύο γινόταν πού άισθητό και τόσο ό δρόμος δέν άνομαλός. Στό τέλος, έπειδή δέν μπόρεσε πιά νά προχωρήσει, η δύο νέες κατέβηκαν απ' αυτό κ' ενώ ό άμαξιάς όδηγούσε τ' άλογά του σ' ένα πανδοχείο της βουνολαγιάς, αυτές, συνοδευόμενες από τό Λαυδαρί, άρχισαν νά σκαρφαλώνουν στους βράχους.

Τό θέαμα πού άπλωνόταν μπροστά τους, ήταν πράγματι ύπεροχο και η Σιώνη είχε κατενθουσιασθεί.

— Θεέ μου, είπε σέ μιιά στιγμή, γιατί ό θεός μου νά μ'ν έχει χίσει τήν έπαυλή τού εδώ πάνω;

Μά χιόνι δέν είχαν συναντήσει ακόμα πουθενά και η άνάβασις γινόταν όλοένα πού δύσκολη και πού έπιπνη. Τρομαρές χαράδες έχασαν μπροστά τους και η Σιώνη, άνατριχιάζοντας, έζαλόνταν.

Τό κεφάλι μου στριφογυρίζει, έλεγε λυγανισμένη.

Κάθε τόσο η Ζερμαίν τήν έπλησίαζε και τής έλεγε:

— Άς κατεβούμε, άγαπημένη μου!...

Μά η νέα έπαινε και έλεγε:

— Όχι! Όχι! Όχι!... Θέλω νά δω τό χιόνι!...

Έξαφνα θ' έκατό βηματών απόστασι έπτόσε τους σ' ένα οροπέδιο πού έμοιαζε με τροσάτιο δίσκο, ένα έκθαμβωτικό θέαμα άπλώθηκε μπροστά της και τήν έκανε νά φέρη τά χέρια της σ' ά κρύα της χροιάς γάστρας με χαρά, μ' ένθουσιασμό, με συγκίνηση:

— Τό χιόνι!... Τό χιόνι!... Έπ' τέλος τό είδα!...

Τί όρασιό πού είνε!... Τί όρασιό πού είνε!...

Έστρεψε άμέσως και βγάζοντας τά γόνατά της, έβώσε τά δάχτυλά της μέσα σ' ά χιόνια. Μά άμέσως η παγωνιά διέτρεψε τήν επιδεξιόδα της και έφτασε ως τήν καρδιά της.

Δυνατό οίγος τ' η συγκλόνισε όλόκληρη και τραβώντας τά δάχτυλά της, είπε:

— Ό! Τί κρύο πού είνε!...

(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΘΝΙΚΕΣ ΜΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

Ο Ίουδαίος Πατριάρχης και ο άρχιεπίσκοπος Ίουδας. Πώς επελοικήθη από τον Αθηναϊκό λαό. Η αντίσημητική μανία. Τα επακόλουθα. Ο Σαββαϊκισμός κατάλογος. Ένας Άγγλος πρεσβευτής που ζητεί προφάσεις. Ο μισέλλην Φινλαϊν και τα οικόπεδά του. Διακρινόμενοι και εξευτελισμένοι. Ο άποκλεισμός του 1849. Το τέλος μιάς εθνικής περιπέτειας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

B'.

Συνεχίζουμε την εξιστόρησι των διαδραματισθέντων κατά το μοιραίο Πάσχα του 1847, σπάζοντας Αθήνας.

Λίγο πιο πέρα από το ναό των Ταξιαρχών, προς το τέμαχος της σημερινής οδού Σαροφ, βοσκοτάνα το σπίτι του Ίουδαίου Δανιὴλ Βορφαίου Πατριάρχου. Παράδοξος άνθρωπος ο Ίουδαίος αυτός. Έγεννήθη στο Γιβραλτάρ, ένομιζετο Πορτογάλος, ήταν πρόξενος της Πορτογαλίας σπάζοντας Αθήνας και βρέθηκε έξω από την πόλιν της Αγγλίας. Για την οικονομική του κατάσταση και εν γένει για το υποκείμενο του ή πληροφορίες είνε αντίθετες. Η δυο αντιπολιτευόμενες εφημερίδες της εποχής εκείνης, η «Αθηνα» και η «Ελπίς», τον παριστάνουν «πλούσιον, ειρηνικόν και ευπρόσπικτον γέροντα». Τα κυβερνητικά όμως φύλλα τον ζωγραφίζουν τυροδικό, κακομοιριασμένο και συντηρούμενο από την ελεημοσύνη της Δουκίσσης της Πλακεντίας.

Όσοιδήποτε, το βέβαιον είναι

ότι ενώ τα πλήθη, συγκεντρωμένα στην πλατεία του Θησείου, έπεριμεναν ν' απολαύσουν το παλιό έθιμο της πυρπολήσεως του άγερένιου Ίουδα, έξω από την πόλιν, καν χωροφύλακες με την έντολή να εμποδίσουν την πυρπολήσι. Ο κόσμος έξω από την πόλιν, ακούσθηκαν εναντίον των Έβραίων και το φανατικό πλήθος, με τη βεβαιότητα, ότι ο Πατριάρχης είχε προκαλέσει την απαγόρευσι, εδάδιε προς το σπίτι του με την απόφασι να... κάψει αυτόν! Μόλις ο Πατριάρχης και η οικογένειά του άκουσαν το θόρυβο και τους αλληλαγρού, κατέφυγον έντρομοι στη σοφίτα και τρύπωσαν σε μέρος κρυφό, όπου θα ήταν δύσκολο να τους βρούν. Ο λαός, φρενιασμένος όπως ήταν, έξοπασε τότε στα έπιπλα και στα σκεύη του Έβραίου και τα έκανε κυριολεκτικώς θάλασσα.

Η «Ελπίς» γράφει σχετικώς:

«Ο όχλος έστράφη εις διαρπαγήν των επίπλων και κοσμημάτων του Έβραίου», και προσθέτει την πληροφορία, ότι μαζί με τους επιδρομείς ήταν και ο γινός ενός ύπουρου, αλλά μάλλον πρέπει να πιστεύουμε, ότι η πληροφορία αυτή δαφίλεται σε υπερβολή αντίπολιτικής μανίας.

Σε λίγο ώρα έφτασε επί τάτου ισχυρά στρατιωτική δύναμις, η οποία έπροσάφησε να σώσει τοιούχιστον, δτι απέμεινε και να έξασφαλίστη τη ζωή της Πατριάρχεις οικογενείας. Από την περιουσία του Ίουδαίου δέν έσώζετο τίποτε. Ο στρατός έδωκε στη μέση των Πατριάρχεις και την οικογένειά του και τους έδήγησε στην Αστυνομία για να τους προστατέψει, ενώ ο όχλος έφώναζε: «Θάνατος στους αντίχριστους!» και ζητούσε να σκοτώσιν τον Πατριάρχη, γιατί είχε διαδοθεί ότι τη Μεγάλη Παρασκευή έσταύρωσαν έναν κόκορα, για να επιταίξη τη Σταύρωση του Χριστού! Και έτσι, ενώ ο στρατός έπροσάφει τον Πατριάρχη, το πλήθος έξεγείλη προς τα Έβραία, όπου έλιθοβολήσε τα γύρω του ναύ Χριστοκοπήδη Ίουδαία σπία, με αντίσημητική μανία.

Απίστευτο καταντά το έσοχίσιον στην Ελλάδα η άγριότης αυτή.

Ο τότε πρεσβευτής της Αγγλίας Λάιονς (ό οποίος

μισούσε τον προφυπουργό Ίω. Κωλέττη για τη φιλογαλική του πολιτική), άρπαξε την ευκαιρία να εκδικηθή δόλολη την Ελλάδα εναντίον της οποίας έστρέφετο η πολιτική του Πάμιστρον, και τον προφυπουργό της Αγγλίας.

Ο Πατριάρχης κατέφυγε στον Λάιονς ζητώντας άσφρηξι. Έπέβαλε—κατά σύστασιν του πρεσβευτού—μακροσκελή κατάλογον επί πέντε μεγάλες σελίδες, άπορριφώντας πολύτιμα θάματα, κοσμήματα, εικόνες κ.λ.π., πράγματα φανταστικά, τα οποία του κατέφευγον οι επιδρομείς. Το κρεβάτι του, από τα πιο φτωγά, άξια τίμης δραχμίων, το έπιμόλησε στον κατάλογο και 150 Άγγλεις λίρες.

Ένα γύφτικο μαγκάλι, άξια 12 δραχμίων, στον Έβραϊόν κατάλογον έσημειώθη για 120 δραχμές, και ούτω καθεξής. Άκόμη και το χέρι της νυκτός κατέγραψε ο Έβραϊός, ζητώντας μια Άγγλική δραχμή γι' αυτό! Τέλος, ο Πατριάρχης ισχυρίζετο ότι, έκτος των κατεστραμένων επίπλων του, κατέφευγον και διάφορα σπουδαία έγγραφα, άφορώντα την Βουλή της Ισπανίας—και ζητούσε έπιζημιώσει 886,736 δραχμές και 70 λεπτά της εποχής εκείνης! (Διότι, να λέμε σήμερα 26 εκατομμύρια).

Η Έλληνική Κυβέρνησις, που έδεδχη τη διαμαρτυρία, άπάντησε ότι ο άδικημένος μπορούσε να καταφύγη στα Έλληνικά δικαστήρια. Τότε όμως ο Άγγλος πρεσβευτής συνέδεσε το ζήτημα του Πατριάρχου με άλλα ζητήματα έκκερής ταξίδι Έλλάδος και Αγγλίας άποφινε μια σειρά διακρινόμενων της Έλληνικής Κυβερνήσεως και έπέβαλε σε εξευτελισμούς τον Βασιλέα και το Έθνος. Μία από τις διακρινόμενες αυτές έλεγε ότι, κατά την έορτή των Άγιων Πάντων, στα 1847, σπάζοντας Αθήνας, ο Δημήτριος Πάνου, που ήρθε Άγγλική σημαία στην ταβέρνα του, έξυλοκοπήθη από τους άπορριφθέντες και ότι η Άγγλική διακρινόμενος νέφερε ότι δύο Έπανήσιοι (και ένομιζον ότι δύο Έπανήσιοι) Ίωάννης και Αντώνιος Κεραλάνοι, έκακοποιήθηκαν στον Πύργο της Ήλειας. Άλλη, ότι ο Σπύρος Γεωργίου Φινλαϊν ο μισέλλην άνατολικής των Έκαρτών του Λονδίνου, κάτοικος Αθηνών, δέν έλαβε την άποζημιώσι του, 45 χιλιάδες δραχμές, που ζητούσε ως αντίτιμον οικόπεδον του συμπεριληφθέντος στη χάραξη του Ανατολικού Κήπου.

Η Έλληνική Κυβέρνησις—γράφει ο ιστορικός κ. Τσ. Έλεν γελίδης—άπήνητην ότι αι αξιώσεις αυτές του Φινλαϊν ήσαν άλογως παράλογοι, ότι οδόλωος ήδύνάτο να πληρώση 45.000 δραχμές ως αντίτιμον οικόπεδον έκ 2.600 πήγεων έκτος της σχεδίου της πόλεως κειμένων, ένθα έλαχιστον τα έπιπέδα είχαν αξίαν και ότι τέλος έστρεψε να παράσχη την άπαιτητήν άποζημιώσιν, ήτις έδόθη και εις τον πρέσβην της Ρωσίας Ι. Παπαρηγόπουλον και εις τον Άμερικανό Ιερέα Χιλλ, οτινεις όμοίως είχαν γηπέδα επί της αυτής θέσεως, συμπεριληφθέντα εν τω Ανατολικώ Κήπω.

Έπειδή δε ο Φινλαϊν ήρνετο ν' άποδεχθή την άκαιαν ταύτην άποζημιώσιν, η Έλληνική Κυβέρνησις πρότεινε τον διορισμόν έκτεροθεν διατητών, ίνα κατεπείσθη τον άπορριφθέντα περί της αξίας των γηπέδων, αλλά και την πρότασιν ταύτην άδυσχόνη άπορριφεν ο Άγγλος, λέγων ότι ο διορισμός των διατητών

δεν παρέχει ικανήν έγγύησιν, ως προερχόμενος εξ Έλληνικής άοχής, του Προέδρου των Πρωτοδικών!.

Μετά τον θάνατον του Κωλέττη η έχθρότης της Άγγλικής διακρινόμενης έμετριάσθη λίγο, έμειναν όμως πάντοτε έκκερής το ζήτημα του Πατριάρχου και η άλλες προφάσεις της Αγγλίας. Στα 1849 όμως ξανάφθαν πάλι στην επιφάνεια. Ο νέος πρεσβευτής της Αγγλίας Θωμάς Ουάις, με μια σφοδρά διακρινόμενος του, στις 2 Ιουλίου 1849, άπαιτούσε τελική άπάντησι της Έλληνικής Κυβερνήσεως. Η διακρινόμενος έλεγε:

«Ο άπογεγραμμένος πρεσβευτής της Α. Μ. της βασιλείσεως της Αγγλίας παρά τη Α. Μ. τω Βασιλεί των Έλλήνων, μετακρινόμενος πάντα δυνατόν τρόπον, όπως λάβη παρά της Έλληνικής Κυβερνήσεως την ικανοποίησιν των άδικιών και έθρεων προς Άγγλους και Ίονίους ύπηκόους εν Έλλάδι, άναγκάζεται να καταφύγη εις το τελευταίον μέσον ρητώς άπαιτών, εν όνόματι της Κυβερνήσεώς του, όπως ένθεν μεν δοθή ικανοποίησις διά τας άδικίας και έθρεσις εις 24 ώρας, ένθεν δε εν τω ατόω χρόνω αι έκκερής άπαιτήσεις, ως η Άγγλική Κυβέρνησις άπαιτούνη την Έλληνικήν δια άποδότησιν εις το ζήτημα των ζημιών και έθρεων των γενομένων εις Άγγλους και Ίονίους ύπηκόους εν Έλλάδι, πληρωθώσι μετά των τόκων αυτών έκάστη 12 ορο, μέχρι της αύριον. Αν πάντα ταύτα δέν έκπληρωθώσι όλοσχερώς εις 24 ώρας, ο Κυβερνήτης των Άγγλικών ναυτικών δυνάμεων και την Μεσόγειον θα προβή εις την άμεσον έκτέλεσιν των διαταγών της Κυβερνήσεώς του».

Στις 26 Δεκεμβρίου 1849 κατέπλενε πράγματι μισροστά στον Πειραιά ισχυρός Άγγλικός Στόλος υπό τον ναύαρχο Πάρκερ, ο οποίος άπέκλεισε τα Έλληνικά παλάτια, μέχρις ότου δοθή πλήρης ικανοποίησις στην Άγγλία για όλα τα αήματα και για το του Πατριάρχου.

Ο άποκλεισμός έκράτησε ως στον Ίούνιο του 1850. Τέλος, με τη μεσολάβησι της Γαλλίας κατορθώθη να πανοσθύν τα έκκερής ζητήματα. Οι διατητή άνεγνώσαν ότι ο Πατριάρχης έξημώθη πραγματογώς 3,750 δραχμίας, τις όπotes και έλαβεν. Το περεργότερο δε είνε ότι τα έγγραφα (τα όποια έλεγε ότι του κατέστρεφαν) τα είχε καταθέσει ο ίδιος στο ύπουργείο των Έξωτερικών της Ισπανίας, δέκα έτη πριν γίνη η έκδοσις του Αθηναϊκού λαού εναντίον του! Η τελευταία αυτή άνακάλυψις έξήγειρε την άγανάκτησι όλου του κόσμου εναντίον του, και ο Πατριάρχης άναγκάστηκε να φύγη για το Λονδίνον. Μια κόρη του όμως έμεινε στην Ελλάδα, γιατί άγαπούσε έναν άξιοματικό του Ολοκομικού. Ο άξιοματικός την έδούρειο χριστιανή και την έστεφανώθη. Η Πατριάρχεις άπάντησε πως αυτή τη ζήτησε άργότερα ν' ένα σταυλίτη του Βασιλέως Γεωργίου, έγκατέλειπε τον άνδρα της και ήλθε στο σταυλίτη. Πέθανε στα 1880. Ο Πατριάρχης χάθηκε και άγνοώσιν είνε αν πέθανε στο Λονδίον ή αλλού.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΕΑ

ΚΑΡΟΛΟΣ Ο 9ΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΠΟΔΥΤΕΣ

Ο Κάρολος ο 9ος, θέλησε κάποτε να δη μονάρχος του μέχρι ποιόν σημείου έφτανε η επιτηδεύσις των λαοδικτών του βασιλείου του. Έκάλεσε λοιπόν τον λογαγό των σωματοφυλάκων του Λά Σαμπρ και τον διάταξε, σε κάποιον σημάδι, που έπροκείτο να γίνη στ' Α-νατολικά του. Και όταν οι λαοδικτές του ήγαν κατόπιν τα... λά-λόγηρά του, έμεινε κατάπληκτος. Οι παράξενον καλεσμένοι του είχαν καπορθώσει να άφραγέσουν από τους συνδυατημένους του, πάνω από τρεις χιλιάδες σκούδα σε μετροτά, πολλά διαμάντια, μαργαριτάρια και άλλα πολιτικά πετρώδια, λαοδικτές τις τρεις χιλιάδες σκούδα.

Έτσι πράγματι και συνέβη. Ο λογαγός τον έφερε και του παροσίασε δέκα από τους πιο φημισμένους λαοδικτές του Παρισίου. Ο βασιλεύς διάταξε και τους έντισαν μεγαλοπρεπώς, τους έσπασσε δέ, κάθε φορά που θα έζυλευαν κανένα, να του έκαναν προσηγομείας νόμιμα για να μπορεί να τους παρακολούθη.

Σ' όλο το διάστημα του φαγητού ο βασιλεύς ήταν λογομύλητος, παρακολουθώντας με προσοχή τις διάφορες κλοπές που γίνονταν από την άπαιτητήν του. Και όταν οι λαοδικτές του ήγαν κατόπιν τα... λά-λόγηρά του, έμεινε κατάπληκτος. Οι παράξενον καλεσμένοι του είχαν καπορθώσει να άφραγέσουν από τους συνδυατημένους του, πάνω από τρεις χιλιάδες σκούδα σε μετροτά, πολλά διαμάντια, μαργαριτάρια και άλλα πολιτικά πετρώδια, λαοδικτές τις τρεις χιλιάδες σκούδα.

Ο βασιλεύς έχάρισε στους λαοδικτές τις τρεις χιλιάδες σκούδα που είχαν κλέψει και τους άφραγε ελεύθερους. Τους άπέλειψε όμως πως αν έξακολούσαν να κλέβουν τον κόσμο θα τους συνέλαμβαν και θα τους κρεμούσε!...

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στο στρατώνι, κατά την έπιθεώρησι.
Ο λ ο γ α γ ο ε.—Βρε σ' δέν μού λές πόσον καιρό τα φο-
ρείς αυτά τα παπουτσάκια που τάλινωσες κούλας από τώρα;
Ο φ α ν τ α ο ο ε.—Τρεις μήνες, κούλαχαγε.
Ο λ ο γ α γ ο ε.—Βρε γάιδαρε, αυτό το πετό ή άγελάδα
το φορούσε όποιο φόρεσε κ' έσύ το σακάτενες μέσα σε τρεις
μήνες!...

ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΓΛΥΚΕΙΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΗ

TOY NORMAN GALE

Τί όμορφο, γλυκό χουζούρι και καλό!
Τί γλυκά! Τί άπόλαυη μεγάλη
σε στήθος άσπρο, κάτασπρο και άπαλό
να γέρω, κουρασμένος, το κεφάλι!

Ν' άρβινο κάθε βράδυ τα έπιπορικά,
τα φώτα, τις φωνές, την φασαρία,
της άγοράς τον κόσμο,
είνε για μένα πολύ μεγάλη εύτυχία.

Νά βούσκω τα παιδιά μου άκόμη ν' άγρυπνούν,
για μένα να σπηλώνουν τα ματάκια τους,
μισογδυμένα κ' έτοιμα να κοιμηθούν,
σαν άγγελάκια, μέσ' στα κρεβάτια τους.

Ν' άκούω μια φωνή, γλυκεία σαν μουσική,
γλυκά-γλυκά να με καληπερίξη,
να βλέπω μια ματιά γλυκεία, μαγευτική
ν' άγάπης νέο φως να πλημυρίζη.

Νά καμαρώνω το μωρό που το βαστά
ζεστό, σαν το πουλάκι της ή κλώσσα
να το άκούω να μου λέγη το μ α μ π α σωστά
και όλα τ' άλλα στην δική του γλώσσα.

Την γλώσσα ποίνα απ' όλες πιο γλυκεία,
αν και σε λίγα λόγια περιορισμένη,
που ή καρδιά χαρούμενη της άπαντά,
που ή καρδιά μονάχα την καταλαβαίνει.

Πολύ γλυκεία δουλειά—ξεκούραση πολύ γλυκεία—
να βάλεις τα παιδιά να κοιμηθούν
να μάθης της ήμερας, του σπιτιού τα χρονικά,
γιατί έκλαψε ο μπεμπής να σου πούμε.

Τί λουλουδάκι βγήκε τρυφερό,
τί άλλο φύτεψαν στο περιβάλλον
πως σούφρεσε τα μούτρα το μωρό
την ώρα που τ' άγγίλωνε πονάκι.

Γλυκεία Ξεκούραση, σαν χάδι άπαλό,
σιμά της όταν καθώμαι το βράδυ,
να νοιάθω στον λαμό μου άπαλό φίλι
και στα μαλλιά μου το χεράκι του σαν χάδι.

Κι' όταν άργά στο σπίτι μου γυρίσω, τί χαρά,
σαν την έβρίσκω να κοιμάται! Ο λογισμός μου
τρέχει σ' άγαλλματα άγιων έσθ
και λέει: «Ο άγγελος αυτός είνε δικός μου!»

Ρόδα και κρίνα και χρυσός—κοιμάτ' εκεί,
στη θέσι μου την ίδια γυρισμένη,
με την γλυκεία ελπίδα να με δη
δαν έξηγήση, μισοκοιμισμένη.

Θεέ μου! τί όμορφο χουζούρι, τί καλό!
Τί γλυκά! Τί άπόλαυη μεγάλη
σε στήθος άσπρο, κάτασπρο και άπαλό
να γέρω, κουρασμένος, το κεφάλι!

Από το Άγγλικό Μετάφρ. Α. ΣΤΑΗ

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΠΑΠΑΔΙΑ ΠΟΥ ΠΕΤΡΩΣΕ!

Στην περιφέρεια του Μοναστηρίου της Χαλέπας του Μολοποτά-
μον της Κρήτης, στη θέσι Ζερβού, άποχον επί Τουρκοκρατίας τ'
άμπλια ενός παπά, ο οποίος είχε στην ύπαισιον τον ένοχό της να
να σκόδων.

Η παπαδιά κάθε μεσημέρι πήγαινε το φαί στους ενοχούς.
Μία μέρα όμως η παπαδιά έζωμνε και άρραγε να πάη το
φαί. Οι ενοχούς πενούσαν και άρραγε το μεσημεριό της. Ο παπάς
στενοχωριόταν και όλο κύτταζε κατά τον δρόμο του χωριού.

Σε κάποια ώρα φάνηκε η παπαδιά από άπέναντι, βαστώντας στις
κλάτες το σακαδάκι της γεμάτο από πηλές και χρομινία και μπρο-
στά ένα λεκανίτσα κομμάτια σκεπασμένο και τα έβρινα κομμάτια. Μία
έλε ελπίδα να βραδίσει πάλι και ο παπάς, σαν την άide νη φτάνη
τέτοια ώρα, τόσο θύμωσε, ώστε της έλε, και τρυφερά χιτάρια:
—Διάδη, γαλέα (κατόνα) να γέννης έπασ που στέκει!
Και άμέσως η κατόνα—καίτη ήσαν ή ώρα—έπασσε και η παπα-
διά άποκρίθηκε στη θέσι όπου βρισκόταν.

Και σήμερα άκόμη, όποιος περνάει από εκεί κοντά, βλέπει
άπάνω στο βουνάκι να στέκει μια πέτρα που μοιάζει σαν άν-
θρωπος, σαν γυναίκα. Άμα πλησιάση κανένας περισσότερο, ξε-
χωρίζει πίσω το σακαδάκι και μπροστά το λεκανίτσα με τα έβρινα
κομμάτια.

Και ο κόσμος που περνά και την ώρα λέει:

—Νά ή Γρηά—Πέτρα, η καταραμένη παπαδιά!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Η'.

Την άλλη ημέρα κατήφεια και θλίψη επικρατούσε στο βατόρι.
Το βαρόμετρο έδειχνε φουρτούνα!
Ο Γιώργος ρώτησε να μάθει τι είχε το βαρόμετρο.

Κατήφεια την άλλη μέρα στο βατόρι.

πώς χάνεται αυτός ο κόσμος!...

Επείρασε άλλη μία μέρα και στεριά ακόμα δεν φάνηκε.
Ντελφίνια μοναχά ακολουθούσαν το βατόρι και κάτω στο βάθος του Ωκεανού, ο καπνός ενός άλλου ατμοπλοίου διακρινόταν.

— Οδοί, τί κανείς, ή θάλασσα; ρώτησε κάποιος.
— Πίνει τον αργιλέ της, βρέ, απάντησε ο Νταραβήρας, που τό ήξερε όλα.

Ο Γιώργος άρχισε ν' άνησυχή. Τόσες ημέρες κι' ακόμα να φανή στεριά; Χωρίς άλλο θα έχασαν τον δρόμο!
Αυτός, μέσα σε τόσες ημέρες, και στην άκρη του κόσμου θάφτανε. Νά!

Νά το δῆτε πώς χάσανε το δρόμο! Γι' αυτό ο καπετάνιος κάθε μέρα, ανεβαίνει εκεί επάνω ψηλά, σάν άγροφύλακας, κυτάζοντας τον Ωκεανό. Άλλοιώς τί ανάγκη είχε ν' ανεβαίνει στο γεφύρι; Αυτός καπετάνιος ήταν κι' όπου ήθελε μπορούσε να κάτσει. Όχι κει πάνω σάν άγροφύλακας.

Η ιδέες αυτές βρήκανε κι' άλλους όπαδούς.
— Σίγουρα χάσαμε το δρόμο!
— Τί καθόμαστε;
— Τί να γίνη;

Ν' ανεβάσουμε ένα ναύτη στο κατάρτι να φωνάξη!...
Αναστάτωσι και χαλασμός κόσμου στο βατόρι! Οι τα ξεδιώχτες δεν ήσυχάζαν, ζητώντας να τους... βρουνε τον δρόμο!

— Όρίστε σὺ να κυβερνήσης το λοιπός, είπε ο καπετάνιος στο Γέρω—Μάνθο, που φώναζε από τους άλλους δυνα-τώτερα.

Τους πήρε έπειτα στην πρόψη και τους έδειχνε το βάθος του ό-ριζοντος:

— Νά, βλέπετε εκεί κάτω τη στεριά;
Γη πουθενά δεν φαινόταν, αλλά ο καπετάνιος δλο και επέμενε. Άλ-λωστε ήσαν και κάτι σύννεφα στο βάθος, χαμηλά...

— Νά, βλέπετε εκεί κάτω τη στεριά;
— Όχι.

— Βρέ, δεν το βλέπετε κοντζά βουνό, κει κάτω!

— Όχι, δεν το βλέπουμε!
— Είστε καλά ή στραβοθήκατε;
Ένα βουνό θηρίο, δεν το βλέπετε;

— Καλά λέει, ο καπετάνιος, κάτι φαίνεται.

— Ναι, φαίνεται ένα βουνό.
— Και τί ψηλό, μορρε παιδιά!
— Μήν είν', κὺρ καπετάνιο, ή

Αθήνα;
— Αί! Άλπεις είναι! διέκρινε ο δάσκαλος.

Ο Παπαντράκας τ' άφησε κατάρτα και εϋχή.

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

— Ο Μισοισιτής δά είχε, είπε ο έξ άνθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ρες περάσανε ακόμα και ίχνοσ γῆσ δὲν φάνηκε σὸν ὀρίζοντα.

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

Εν τούτοις δυὸ μέ-ανθρωπος ο οποίος άκουσε.
— Καλέ, πὺς το γνωρίζετε;
— Χμ! Τὸ Μισοισιτή δὲν ξέρω; Πόσες φορές ανέβηκα σὺ κορυφὴ του!...

— Έτοιμος είμαι να γιογύρω, ἀν και ένας Κρητικός.

Ολοι με άνοιχτό τὸ στόμα άκουγαν.

— Ταξιδιμένο τὸ παιδί, μαθές!

— Επῆγε παραπέρα και άνοιξε τὰ μάτια του!

— Αμερικὴ σου λέει ὁ άλλος, ὅχι παίζουμε!...

Μέσα στο βατόρι βούδια ήσαν δεμένα και πρόδατα κατ' αυτα. Απο τα κάρδουνα, Άνακατενόντουσαν με τοις μετα-στες και χάιδεσαν με το μάλι τους, εκείνους που θα τα ταβόρζιζαν. Ήταν ή τροφή του βατοριού, κατὰ τὸ έπαι-κεάνειον ταξιδι του.

Ο Νταραβήρας τὰ κῆταζε με λαμαργία.
— Ε, ὦρε παιδί μου, και νὰ τὰχη σε κανέναν λόγῳ, εἶπε τὸ Γιώργῳ.

— Τραγοῦδια που θὰ λέγανε!... Επρόθεσε συμβολαί-ος Παπαντράκας.

Ήταν παλῆος κατοικοκλέφτης ὁ Παπαντράκας, κι' ὁ-δοξος. Τὴν τέχνη τὴν πῆρε κληρονομιά ἀπ' τὸν πατέρα του, παπὰ αὐτόν, τὸ Ὑψίστου λειτουργό.

Εὐχὴ και κατάρτα ὁ άφηνο, γινέ μου, που εἶπε στο-πέφαινε, πρόδατο στη λαγγαδιά νὰ μὴν άφήσης νὰ βελό-κόκορας νὰ μὴ λalήρησῃ στη γειτονία και λεμονί σε λεμονί νὰ μὴ κῆτοινῃ!...

Και ὁ γινός του ξετέλεσε τὴν διαθήκη κατὰ γράμ-μα. Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπ' αὐτόν. Μὰ όταν ὁ Λάρος, ὁ ὁ-σπαρματάρχης βῆκε στο χωριό, κρημνώντας κόσμο και τε-νηγώντας τὴ ζωοκλοπή, ὁ Παπαντράκας στενοχωρήθη κι' ἀποφάσισε νὰ μεταναστεύσῃ...

— Θά ἔχουν άρνιά και στὴν Αμερικὴ, σκέφθηκε, ἐν-διδαζόμενος κρυφὰ στο ὑπερωκεάνειο.

Μὰ ἀντί νὰ τὰ ζητήσει στὴν Αμερικὴ, τὰ έβλεπε ἐν-προστά του, στο βατόρι, μέσα στη μύτη του.

— Τραγοῦδια, ὦρε παιδί, που ξέ-ρουν! Εἶλεγε και ξανάλεγε.

— Ε, τί λές; τὸ εἶπε ένας Κρη-τικός ἀπ' τὴν Αση—Γωνιά. Όρκε-ρος εἶμαι νὰ γιογύρω...

— Κι' ἐγὼ ἀπῆκου (έτοιμος) στέ-κομαι! Εἶπὸ τί λές βρέ Γιώργῳ;

Ο Γιώργος ὅμως δὲν ἦταν με τὴ γνῶμη τους. Μία συμπάθεια μουσικὴ τὸν τραβοῦσε πρὸς τὰ ἔωα αὐτά, τὰ ἰσχνὰ και τὰ ἀξιοδύκνυτα, που τα-ξιδεύανε μαζί τους, μέρες τώρα, μα-ζικά ἀπὸ τὰ λειβάδια τὰ παχειά, τὰ λειβάδια που δὲν θὰ τὰ ξαναβλέπαν-πειά. Τὰ μεγάλα, τ' αγαθὰ, τὰ πα-ραπονεμένα μάτια τους ἦσαν γεμάτα πόνοσ και νοσταλγία. Κι' ἀπ' τὴν πείνα τους μασσοῦσαν ένα κῆτινο παλινχορτάρο, μουσκεμένο ἀπὸ τὴν αἶμῃ...

Τὰ κῆταζε, τὰ κῆταζε ὁ Γιώρ-γος, σάν κῆτι νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ. Τὰ μεγάλα τους ὅμως, τὰ ἄθωα

Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπὸ αὐ-τόν, κόκορας δὲν λalήρησῃ γειτονιά!...

Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπὸ αὐ-τόν, κόκορας δὲν λalήρησῃ γειτονιά!...

Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπὸ αὐ-τόν, κόκορας δὲν λalήρησῃ γειτονιά!...

Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπὸ αὐ-τόν, κόκορας δὲν λalήρησῃ γειτονιά!...

Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπὸ αὐ-τόν, κόκορας δὲν λalήρησῃ γειτονιά!...

Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπὸ αὐ-τόν, κόκορας δὲν λalήρησῃ γειτονιά!...

Ερῆμαξαν ἡ στάνες ἀπὸ αὐ-τόν, κόκορας δὲν λalήρησῃ γειτονιά!...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΓΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΤΑ ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Τὰ μυρμήγκια δὲν διακρίνονται μονάχα γιὰ τὴν ἐργατικότητά τους, ἀλλὰ και γιὰ τὸ πολέμικὸ μένος των που περνάει κάποτε τὴν ἄνθρωπιν γενναϊότητα και σκληρότητα. Τὰ μυρμήγκια ἐπιχειροῦν πολὺς φορές ὁργανωμένες ἐκστρατείες κατὰ τὸν ἐχθρὸν των και ἐπιτίθενται στὴ φωλιὰ τους σέρνοντας μαζί τους ἀρκετοὺς αἰχμα-λώτους, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιοῦν ὡς δούλους.

Ἄς ἀνοίξουμε ὅμως καλύτερα τὸ σπορὸ ἐντομολόγο Οἰμπερ, ὁ ὁ-ποῖος παρηκολούθησε μιά τέτοια πολεμικὴ ἐπιχείρησι μυρμηγκίων στὰ περὶ τῆς Γενεύης.

Ἐξαφνα, λέγει ὁ Οἰμπερ, εἶδα μιά δολόκληρη λεγεῶνα αἰματό-νη (αἰματώσες εἶνε ἑνα ἰδιαίτερο εἶδος μυρμηγκίων) νὰ προχωροῦν στὴ στρατιωτικὴ τάξι και περπατᾶν διὰ μέσου ενός μεγάλου φράχτη πρὸς τὸ γειτονικὸ λειβάδι. Ἐπῆγαναν βιαστικά και σχηματίζαν μιά γρημὴ μίκρὸς ἐννιά δακτύλων και πλατύς τεσσάρων. Ὑστερα ἀπὸ τὴν ἐπίστασιν ἐπὶ τέλους κοντὰ σὲ μιά θολοειδὴ μυρμηγκοφωλιὰ κα-ταῖκη ἀπὸ χόμα.

Ἡ αἰματώσες τότε ἀνέβηκαν ἐξ ἐφόδου στὴν κορυφὴ τῆς, ὅπου ἔρχη ἡ τριπὰ τῆς εἰσόδου που τὴν ἐφύλαγαν κατὰ μᾶζια μυρμήγκια. Μερὰ ἀπ' αὐτὰ μόλις ἀντίκρουσαν τὸν ἐχθρὸ ὄρησαν ἀνάθεκτα κατὰ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, ἐνὼ ἄλλα ἐκπευδαν πανικόβλητα νὰ εἰ-σχωρῶσιν περὶ τοὺς κινδύνους τὸς ἐντός τῆς φωλιᾶς.

Ἐπὶ μπροστά τὰ μάτια μου ξετυλίχθηκε ἑνα περίεργο θέαμα. Σὲ λίγες στιγμὲς εἶδα νὰ βγαίνουν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς φωλιᾶς ἄλλα μᾶζια μυρμήγκια και νὰ ἐπιτίθενται με ἀπύγνως κατὰ τὸν ἐχθρὸν των.

Οἱ ἐπιδρομεῖς ὅμως ἀνέβηκαν γογγίζονα στὴν κορυφὴ τῆς φω-λιᾶς, πρὶν ὅτι ὑπερσποιστοῦν τῆς προλήδου νὰ παραταχθῶν σὲ μάχη! Ἐπῆγαναν ἐναντίον τους με λύσσα. Τὰ μᾶζια μυρμήγκια ἀγωνίστη-αν ἡρωϊκώτατα ὅσπου και σποτόθηκαν ὅλα.

Ἐκατόν τῆς νίκης των ἡ αἰματώσες ἐποπότησαν φρουροὺς σὲ ἕως πρὸς τῆς μυρμη-γκοφωλιᾶς και ἄρχισαν νὰ σκά-βουν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος με-τρῶς ὅπου άνοιξαν διάφορες ὥρες και ζωθήσαν στο εἰσω-τερικὸ τῆς.

Ὑστερα τέλος ἀπὸ λίγες στιγμὲς τῆς εἶδα νὰ βγαίνουν αἰμα ἔξω. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅ-μως ἡ καθέμιά τους κρατοῦσε ἀπὸ μιά μικρὴ μασὴ νύμ-φι, ὁ ὁμοῦνός της ἀκόμη κα-ταπῶσι. Τῆς μικρῆς αὐτῆς αἰχ-μάλτης νύμφης θὰ τῆς μετε-φέραν στὴ φωλιὰ τους, ὅπου κα τῆς ἀνέθεταν στὴ φροντί-δα των δούλων και όταν ἐμε-τεῖον θὰ τῆς ἐχρησιμοποιοῦσαν σὲ κάθε εἶδος οἰκιακῆς ἐργασίας.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰχμαλωσίας, τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

Ἐπὶ ἐξασφαλίζον τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰτη-μένης νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἰδιοτροπία ενός ἄρχοντος. Οἱ περίεργοι ἔροι που ἐπέβαλε σὲ ἑαυτὸς ἤδελαν νὰ παντρευτοῦν. Πὺς πέθαναν δυὸ ἑρασταί. Τὸ «Ερμολοκλήσι τὸν ἐρωτευμένον» Τὸ τέχνασμα τοῦ ἀστού τοῦ Μέρς και ἡ πενήρια τῆς συζύγου του. Ὁ φέβιος γάτος.

Ἡ ἰστορικὸς Σαίν—Φουά, στὸ σύγγραμμά του «Ἱστορία τοῦ Πα-ρισίου» διηγείται τὴν παρακάτω περίεργη ἱστορία:

Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, ζοῦσε ἑνας πλούσιος ἄρχοντας, ὁ ὁποῖος ἦταν ἰδιοκτήτης μεγάλων ἐκτάσεων στὰ περὶχωρα τοῦ Παρισιῦ. Ὁ ἄρχοντας αὐτός, χωρὶς νὰ εἶνε καλὸς στὸ βάθος, ἦταν ὑπερβολικὰ ἐκκεντρώος. Κάθε Ἰούλιο, συγγέντρωνε ὄσους ὑποτακτικούς του εἰ-χαν ἡλικία γάμου, και τοὺς πάντρυνε ὅπως αὐτὸς ἤθελε. Κατόπιν τοὺς παρέθετε ἑνα μεγαλοπρεπὲστατο δείπνο, και ἔλυντοσες μαζί τους ὡς τὸ πρῶτ.

Όταν ὅμως τύχαινε μιά νέα κι' ἑνας νέος ἀπ' τοὺς ὑποτακτικούς του νὰ τοῦ δηλώσουν ὅτι ἦσαν ἐρωτευμένοι και ἤθελαν νὰ παντρευτοῦν μαζί, δὲν τοὺς ἔδινε τὴν ἀδεία του παρὰ... ὑπὸ τοὺς ἰσχυροὺς και ἐξωφρενικοὺς ὁρους. Σ' ἄλλους, π.χ., ἐπέβαλε νὰ περάσουν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τους σκαρφωμένοι ἐπάνω σ' ἑνα δέντρο, σ' ἄλλους νὰ περᾶσουν πάνω ἀπὸ ἑνα ἐλάρι κ.λ.π.

Ὁ ἄρχοντας αὐτός εἶχε και μίαν ἀνεψιὰ που ἀγαποῦσε καίτοι γεγονόσουλὸ τους, τὸ ὁποῖο ἐπίσης τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Όταν γεγονόσουλὸ τους, τὸ ὁποῖο ἐπίσης τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Όταν γεγονόσουλὸ τους, τὸ ὁποῖο ἐπίσης τὴν ἀγαποῦσε τρελλά.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΝΙΣΟΣ ΚΑΙ ΕΥΡΥΑΛΗΣ

ΑΙ, ούτε ο Άχιλλεύς με τον Πάτροκλο, ούτε ο Δάμιον με τον Φιντία είχαν συνδεθεί με φιλία τόσο στενή και τρυφερή, όσο δυο από τους πιο όμορφους συντρόφους του Αινεία, ο Νίσος και ο Ευρύαλης. «Αντρείαν αποκλειστικά ο ένας τον άλλον — γράφει γι' αυτούς ο Βιργίλιος — και δεν έχοιζαν ποτέ, ούτε και σ' αυτή τη μάχη».

Ο Ευρύαλης ήταν ο νεότερος απ' τους δυο. Η μητέρα του, η Ίδα, τον είχε εμπιστευθεί στον Νίσο και γι' αυτό υπήρχε μέσ' στη φιλία του προς αυτόν και κάποιο αίσθημα ευγνωμοσύνης, αίσθημα πατρότητας. Έκλειναν μέσα τους κ' οι δυο την ίδια αμοιβαία αφοσίωση, ζούσαν αποκλειστικά ο ένας για τον άλλο κ' έδειχναν την ίδια έδραφια απέναντι στις γυναίκες. Εφάρμοζαν βέβαια με γλυκύτητα προς τους σκλάβους τους, μα δεν τους άσπαρχολούσαν καθόλου.

Ο γέρος Άκχτης, ο οποίος ήταν ο δάσκαλος και των δυο, τους έλεγε συχνά:

— Είπε έντελως ανάξιο για έναν άντρα να παραδίνεται διόλκη-ρος στην αγάπη μιας σκλάβας ή και ακόμα μιας ελεύθερης γυναίκας. Η γυναίκα πλάστηκε μόνο για να υφαινή, για να μαγειρεύει και να μιλάει. Μά δόσι αγαπούν μια γυναίκα περισσότερο απ' ό,τι πρέπει, θα έχουν την ντροπή, πως αυτή θα τους κυριαρχήσει. Η ανδριμυρία των χαριών της θα τους ταραξεί τις σκέψεις τους, τις πράξεις τους, θα τους θολώνει το πνεύμα και θα τους κόβει τα γόνατα στην ώρα της μάχης. Έτσι, είπε, από λίγο καιρό, θα προστηθούν το στόμα και τα μάτια της γυναίκας αυτής από όλα τα έλλα πράγματα που τιμούν έναν άνδρα. Αντιθέτως, τίποτε δεν είνε πιο τίμιο και πιο έπαιστέλο από τη φιλία που ενώνει δυο άνδρες. Δυο φίλοι μπορούν να εμπιστευόνται ο ένας στον άλλο, χωρίς να κινδυνεύουν, γιατί καταλαβαίνονται και έτσι έπωφελούνται ο ένας των σκέψεων του άλλου. Μπορούν τέλος να βοηθούνται αμοιβαία στους κινδύνους. Οποίος αγαπάει μια γυναίκα, χάνει τη δύναμή του, ενώ αυτός που έχει ένα φίλο, τη διπλασιάζει... Οι καλύτεροι άνθρωποι ελάχιστα ενδιαφερόντουσαν για τη γυναίκα και την εκτιμούσαν όσα αξίζει. Σήμερα, αλλοίμονο! βλέπω πως η συνήθεια αυτής άλλαξαν κ' ότι πολλοί άνδρες νοιάθουν για τις γυναίκες ασημένια παράλογα... Μην ξεχνάτε, ότι είν' ατρία μιας γυναίκας, καταστροφή η Γροία... Δυσπιστείτε λοιπόν προς τις γυναίκες, ο νέοι μου!

Ο Ευρύαλης και ο Νίσος άκουγαν τα μαθήματα του δασκάλου του και τα έκλειναν βαθιά μέσ' στην καρδιά τους...

Εκείνες τις ημέρες κατέφυγε στο στρατόπεδο των έχθρων του Αινεία κ' των συντρόφων του, ο βασιλεύς Μέντας μαζί με την κόρη του, την άμαζονα Καμίλλα.

Η Καμίλλα ήταν πολύ μικρή ακόμα, όταν ο Μέντας, διωγμένος από τους υπήκοους του, εξ αιτίας της τυραννίας του, την έπηρε με την φυγή. Έβάδιζε προς τα δασωμένα βουνά που έκλειναν τον ορίζοντα, έχοντας την κόρη του διπλωμένη μέσ' στο μανδύα του. Οι άνδρες που είχαν σταλεί προς καταδίωξή του, κόντευαν πια να τον φτάσουν και τα βέλη έσφύριζαν ολόγυρά του. Καταδιωκόμενος έτσι, έφτασε κοντά στον ποταμό Άμαζονο, ο οποίος κυλούσε δημητικό, φουσκωμένος από τις βροχές. Στην άρχη σκέφτηκε να τον περάσει κολλημάντας, μα φοβήθηκε εξαιρετικά για το πολύτιμο φορτίο του.

Τότε έβγαψε του ήθε με έμπνευση. Είχε μαζί του ένα μακρύ ακόντιο, με την αιχμή του σκληρομένη στη φωτιά. Έδεσε λοιπόν γερὰ σ' αυτό το παιδί του και ύψωνότας το στον άερα φώναξε:

— «Ω Άρτεμης, παθέρνα κυνέ, σου άριερώ τον κόρη μου! Από σήμερα γίνεται έκτις σου!... Δές την πόση γερὰ είνε δεμένη στο δόλο που σου είνε τόσο αγαπητό. Σώσε λοιπόν και δέξου για δούλη σου το παιδί αυτό που έμπιστεύομαι τώρα στην άδελφότητα των άμένων...»

Και λέγοντας αυτά ο Μέντας, έγειρε το κορμί του προς τα πίσω και, καταβάλλοντας δη τη δύναμή του, έριξε το τόξο προς την αντίπερα όχθη του ποταμού. «Ετσι η Καμίλλα μαζί μ' αυτό πέρασε το ρεύμα. Έπειτα ο Μέντας ούχτηκε στο νερό, πέρασε στην άλλη όχθη, όπου βόηκε το παιδί του ζωντανό και το ακόντιό του κορφωμένο στη γη...»

ΤΟΥ JULES LEMAITRE (της Γαλλικής)

Από την ημέρα εκείνη έζησε με την κόρη του στη μοναχική βουνών και των δασών. Την έτρεφε με γάλα της πορείας και η Καμίλλα άρχισε να περπατά, της έδωσε ένα τόξο και ένα κρημνισμένο σπυρίδι της άμμου για δόξα τήσ θεάς.

Όταν οι Τρώες του Αινεία κατέφυγαν στην Ίταλία, η Καμίλλα ήταν πενήντα χρονών. Ήταν εξαιρετικά όμορφη και έβγαζε χηραιοποιή, με μεγάλη τέχνη τα όπλα. Και τα μάτια της ήταν θαλά, δροσερά και βαθιά, σαν μια πηγή στη μέση του άστερος.

Έπειτα μισούσε τους ξένους που είχαν έρθει από την Τροία, γιατί δεν ήθελε να μένει άεργος, ο Μέντας προσέφερε τις υπηρεσίες του στο βασίλειο των Ρουτούλων Τούριον και πήγε στο στρατόπεδο του μαζί με την κόρη του.

Από την πρώτη κιόλας μάχη, η άμαζον Καμίλλα, άφρη άφρη θραυσι στο στρατόπεδο του Αινεία με τα βέλη της, τρώει τις καρδιές του σπαθι της και βρόθηκε έξαφνα, μέσ' στην παραδίλη της άφρη απέναντι στον Ευρύαλη που πολεμούσε έφρητος.

Η σύγκρουση υπήρξε τρομερή. Μά έξαφνα ο Ευρύαλης, κατέβηκε σπρώχνοντας το σπαθι του κ' ήταν έτοιμος να χτυπήσει την αντίπαλή του, άφρη στο χέρι του να πέσει πάνω άφρη άφρη... Είπε άφρη σπρώχνοντας τα μάτια της Καμίλλας κ' η γοητεία τους τον έλκε παραδίλη.

Το παρθένο τότε έφρησε το σπαθι της και θα σκότωνε σίγηρη τον Ευρύαλη, αν ο Νίσος δεν έτρεχε για να βοηθήσει το φίλο του.

Με ένα ταχύ χτύπημα άπομάκρυνε απ' αυτόν το σπαθι της άφρη.

Την κρατούσε τώρα στη διάθεσή του...

Μά, έξαφνα, τη στιγμή που ήταν έτοιμος να τη χτυπήσει, έφρη και, καλπάζοντας, άπομάκρυνε απ' αυτήν.

Είχε αντίκρισει τα μάτια της νέας, τα κατακόκκινα στόμα της, όμοια με λουλούδι και τις ξανθές μπούκλες της, που έφρησαν από την έλαφρά της περιεφραλίνα...

Το ίδιο βράδυ, μετά τη μάχη, για πρώτη φορά, ο Νίσος κ' ο Ευρύαλης δεν ένοιωσαν ευχαρίστηση που βρίσκόντουσαν μαζί. Άφρη άφρη να διηγηθούν ο ένας στον άλλον, πως έφρησαν συνήθως, τις έντιμότητες τους τις μέρας. Χόριαν χωρίς να μιλήσουν σίγηρη καθόλου. Ο Ευρύαλης προσπαθούσε να μιλήσει, μα κούρασε κ' έτσι καθέναν τους άποσώφρη γοργά στη σκηνή του.

Την άλλη μέρα (μια άνακαχή τριών ημερών είχε συνομολογηθή μεταξύ των άνακαχών στρατευμάτων), ο Ευρύαλης έφρη, με τα χαράματα, απ' το στρατόπεδο, άποσώφρη ένα μονοπάτι, άνάμεσα στους κάμπους, απ' όπου φανόταν όλο το στρατόπεδο των Ρουτούλων.

Ένα ποτάμι κυλούσε στους πρόποδες του λόφου. Ο Ευρύαλης είδε τότε την Καμίλλα να όδηγη το άλογό της στο ποτάμι αυτό για να το ποτίσει. Δεν έφορούσε παρά ένα τραπηλομένο χιτώνα, σφιγμένο με μια μαύρη ζώνη στη μέση. Τα λυμένα μαλλιά της κυμάτιζαν, πέφτοντας ολόγυρά της. Και, κάτω από τις έφρη άφρη του ήλιου που άνέτελλε, το χρυσάφι της κόμης της έφρη έφρη να μοιάζει με μικρή θεά.

Όταν η Καμίλλα ξαναγύρισε στο στρατόπεδο των Ρουτούλων, ο Ευρύαλης κατέβηκε απ' το έφρη. Μέν' στο στενό όμοιο μονοπάτι συνάντησε το Νίσο, ο οποίος άνέβηκε...

Οι δυο φίλοι κατέβηκαν και δεν έμειψαν καθόλου. Διάβασαν μαζί ο ένας στα μάτια του άλλου τη σκέψη που κ' οι δυο ήθελαν να χυγούν. Τις έφρημες δυο ημέρες οι δυο φίλοι δεν ιδώθηκαν καθόλου.

Όστόσο ο Νίσος μόνος του συλλογιόταν:

— «Ο άδελφός μου Ευρύαλης κ' εγώ έχουμε έρωτημένη την ίδια γυναίκα. Όσο αυτή βρίσκεται εδώ, θα γίνουμε κ' οι δυο άνδρες στη μάχη... Άν την πιάσουμε πια άχμωλά, το πράγμα θα είνε άφρη χειρότερο. Μπορώ βέβαια, καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια και θάρρος να θυσιασθώ χάριν του φίλου μου, γιατί αυτός είνε ο νεότερος κ' ο πιο άδύνατος από τους δυο μας και να του παραχωρήσω τη γυναίκα αυτή, που τα μάτια της όδηγησαν στο αίμα μας... Μά η φίλια μας είνε η άλλοιως, θα τελειώσει... Πρέπει λοιπόν να σπώσω τη γυναίκα αυτή, αν θέλω να μείνω φίλος του Ευρύαλη, πράγμα που προτιμώ από κάθε άλλο στο κόσμο... Μά πρέπει να την άνακαχσω με πανουργία μέσ' στο σπαθι, γιατί, αν την άντίκριξα, δεν θα έφρη τη δύναμή να τη χτυπήσω...»

Ο Ευρύαλης πια από το μένος του σκεφτόταν έτσι:

— «Άν αυτή η γυναίκα χυγεί σκλάβας μας (γιατί οι θεοί μας

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο περιηγητής και η Παριζιάνα. Μια έξυπνη άπάντησις. Ο θρησκόληπτος Πρωθυπουργός. Όταν ο Θεός... κάνει το κέφι του! Τά μοιραία. Ο δούς ντε Μπερρι και ο δολοφόνος του. Τό χειρότερο σφάλμα ενός λαοπρόδου. Ο άνερχόμενος και ο κατερχόμενος. Ο θάνατος του Ντεσσίζ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Μερικές κομψομένες Παριζιάνες, φησισόμενες με μεγάλη τέχνη, έφρησαν κάποτε έναν Άγγλο περιηγητή τί ιδέα έχει για τις Γαλλίδες.

— Δεν μπορώ να σάς πω τίποτε δυστυχώς, άπάντησεν ο περιηγητής, γιατί δεν έσπούδασα... Ξωγραφική!...

Ο πρωθυπουργός Μαζαρίνος ήταν θρησκόληπτος σε ύπερβολικό βαθμό. Κάποτε θέλησε να κάνει παρατηρήσεις στον βασιλέα για τη ζωή που περνούσε με τις διάφορες ευνουμένες του. Ο βασιλεύς όμως θύμωσε και τον έξωρισε σ' έναν πύργο του, ειρηνισμένον στην Βρετάνη.

Στην έξορία ο Μαζαρίνος κατέληφθη ακόμα πιο πολύ από το πάθος της θρησκοληπίας. Κάθε τι που γινόταν κατά τύχη, το θεωρούσε ως έφρη του Θεού. Κάποτε έπιασε πυκαϊά ο πύργος του κ' οι άνθρωποι του τρέξαν για να τη σβήσουν. Ο δούς όμως τους έμπόδισε με άνακαχή.

— Πως τολμάτε, τους έφρηναξε, να έμπόδίζετε το Θεό να κάνει το κέφι του!...

Ο δούς ντε Μπερρι ήταν πολύ λαοφιλής, λόγω της μεγάλης καλοσύνης του. Μολαταύτα στα 1820 έδολοφονήθη από τον Λουβέλ. Την προηγούμενη της δολοφονίας του, λίγο έφρη να σκοτώσει αυτός ο ίδιος τον Λουβέλ.

Ο Λουβέλ παρακολούθησε ημέρες τον δούκα, καραδοκώντας να βρη την κατάλληλη ευκαιρία για να τον δολοφονήσει. Στις 12 Φεβρουαρίου (η δολοφονία έφρη στις 13), ο δούς ντε Μπερρι κυνηγούσε μαζί με την Άλβη στο δάσος της Βουλόνης. Έξαφνα άκουσε θόρυβο μέσα από ένα θάμνο και υπέθεσε ότι βρισκόταν τρωπόμενος εκεί κάποιο ζώο. Χωρίς λοιπόν να χάση καιρό, έσκότεισε και πυροβόλησε. Την ίδια στιγμή ένας άφρητος ξεπετάχτηκε μέσα από το θάμνο και τώβηκε στα πόδια κραυγάζοντας:

— Φτηνή τη γλίτωσες! του φώναξε ο δούς, χωρίς να ξέρη ποιος ήταν ο άγνωστος.

Ο άφρητος αυτός ήταν ο Λουβέλ, ο οποίος τον έδολοφόνησε την επομένη.

Κάποτε έπιασαν έναν από τους διασημότερους λαοπρόδους του Παρισιού και τον άδηγησαν ενόπιον του άστυνόμου.

Ο άφρητος αυτός, έφρη στον άστυνόμο ο χειροφύλακας που είχε συλλάβει τον λαοπρόδο, έχει κάνει ένα σωρό κλεψίες και άφρητα κακούργηματα.

— Έφρη και κάτι χειρότερο ακόμα, τον άφρηναξε ο λαοπρόδοτης. Ο χειροφύλακας έφρησώφρησε ν' άφρηται τα κακούργηματα του λαοπρόδου, ο οποίος όμως κάθε τόσο τον άφρησε λέγοντας:

— Έφρη κάνει και κάτι ακόμα πιο χειρότερο...

— Τέλος πάντων, τί είν' αυτό το χειρότερο που έφρησε τον άφρητος άφρησόμενος ο άστυνόμος.

— Άφρησώφρη, άφρη να με πιάσουν... άπάντησεν ο λαοπρόδοτης.

Ο Ρώσος ποιητής Ποτέμκιν, ο ευνουόμενος της αυτοκρατορίας της Ρωσίας Αικατερίνης, μετά τον Όρλωφ, συνάντησε μια μέρα άνδρα, νονα στη σκάλα των άνακαχών, την προφήτη ευνουμένο της αυτοκρατορίας και τον άφρησώφρησε.

Τίποτε! άπάντησε άφρησώφρη ο Ποτέμκιν. Το μόνο νέο είνε ότι... κατέβαινέτε, ενώ εγώ άνακαχόμην!...

Όταν κατά την κρίσιμη στιγμή της μάχης του Μορέγκο άφρησώφρησε στο Μεγάλο Ναπολέοντα τον θάνατο του παλίου του φίλου και συμπολεμιστού, στρατάρχη Ντεσσίζ, ο Ναπολέων φώναξε μ' άφρησώφρη:

— Γιατί Θεέ μου, να μη μπορώ αυτή τη στιγμή να τον κλάψω!...

Κι έφρησώφρησε να δίνη διαταγές για τη μάχη.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

DANTE

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΟ ΓΟΝΑΤΙΣΜΑ

Το γονατισμα από τους άρχαιότερους χρόνους έφρησώφρη ως μια έμπροστος ένδειξη λατρείας, κ' σεβασμού προς τα Θεά. Με το γονατισμα, ο πιστός έδειχνε όλη την ταπεινότητά του μπρος στη χριστιανική χροία, από την γοητή του Πάσχα ως την Πεντηκοστή, άπαρριόταν το γονατισμα. Οι πιστοί προσεύχονταν όρθιοι, εις άνάμνηση της Άναστάσεως του Κυρίου.

Κατά τον δον αιώνα μερικοί άφρητικοί ύπερτίφριζαν ότι το γονατισμα δεν δείχνει ταπεινότητα, αλλά ύποκρισία κ' ότι οι πιστοί δεν πρέπει να γονατίζουν προσευχόμενοι.

Ο Βαθόνιος άναφρησε, ότι πολλοί όσοι και μεγαλομάρτυρες γονατίζουν και προσευχόμενοι τόσο συχνά, ώστε είχαν φθείρει το μένισμα των πατώματων όπου άκουμπάζαν τα γονατά τους!

Ο Άγιος Γεωργίνος πάλιν άναφρησε ότι τα γονατά του Άγιου Ιωάννου είχαν γίνει από το πολύ γονατισμα σκληρά σαν της καμίας!...

Στη Γαλλία, κατά την εποχή της άπολύτου μοναρχίας, οι βασιλείς άναγκάζαν τους υπήκοους των να τους μιλούσαν γονατιστοί. Οι βου- λενταί έπίσης, όταν μιλούσαν στους βασιλείς της Γαλλίας, γονατίζαν μπρος τους.

Μερικοί έπίσης άσχεταί είχαν κληγιάσει τα γονατά τους απ' το πολύ γονατισμα τόσο, που φανότανουν στα κόκαλά τους!...

Το γονατισμα, ή ένδειξις αυτή ταπεινότητος και εύλαβείας, δεν άφρησε να γίνη κοινή και να εισαχθή εις αυτά τα σχολεία κυρίως και μάλιστα τα Έλληνικά.

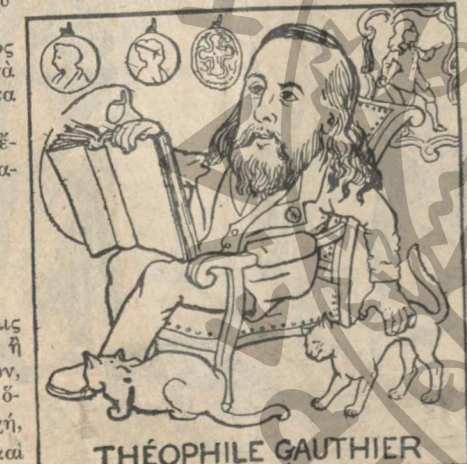
Τον παλιό καιρό, οι άτακτούτες μαθηταί έμειναν έπί ώρες γονατιστοί πάνω σε μπετά χαλικά!...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Όταν τα χελιδόνια πετούν χαμηλά και μόλις άφρησώφρη με τα φτερά τους τη γη ή το νερό ή βυθίζονται συνεχώς μέσα σ' αυτό το ράμφο των, αυτό είνε σημείο έπικειμένης βροχής. Έπίσης όταν ο καιρός είνε υγρός και προμηνύεται βροχή, έχει παρατηρηθή ότι ή χορδή των βιολιών και των άλλων μουσικών όργάνων δεν βγάζουν πλή- ρους τόνους της κλίμακας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

THÉOPHILE GAUTHIER

Ο Γάλλος ποιητής Θεόφιλος Γκαυτιέ

ΟΠΟΣ ὁ πολεμιστὴς ἀμύνετο μὲ τὴν ἀσπί-
δα, ἔτσι ὀφείλτε νὰ ὑπερασπίζετε τὸ στομάχι
σας ἀπὸ τὶς διάφορες ἀσθένειες μετεχειριζό-
μενοι τὴν ὀραστικωτάτην

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

* Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα : ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ, Εὐριπίδου 6, Ἀθήναι.

